

REVISTA VALLESANA

PERIODICO SEMANAL

SUSCRIPCIÓN. 1'50 pesetas trimesre
Número suelto: 10 céntimos.

REDACCIÓN: Calle Corró, 9
ADMINISTRACION: Calle Nueva, 18

ESPIGUES D'ALTRI

Amb motiu del fet esgarriós succeït en aquesta vila la setmana passada, que relatem en les *Locals* d'aquest nombre, no podem, ni volem deixar passar tan trista oportunitat sens dir quelcom de l'influència suggestiva i desmoralitzadora del cine.

No parlarem nosaltres perquè no 's puguin titllar de parcials i exagerades nostres apreciacions: deixarem enraonar a una ploma feconda i de reputació que ha escrit veritats groixudes, pro certes, parlant del cine i altres assumptes d'interès.

Diu aixís l'escriptor de referencia:

« EL CINE, ESCOLA DEL CRIM

»Estranyarà a alguns que no es malfien prou del cine, la virulència del títol. Es cert que, com altres diversions, el cine, *de si mateix*, es indiferent; empró, pràcticament, passa amb ell com amb el teatre, balls i noveles; que per un be que puguin fer, en realitat fan mil mals.

»I no es pensi ningú que aixó sien consideracions morals i teòriques: els efectes parlen prou clar pera que puguin ésser desmentits ni tan sols desvirtuats. Aquí van.

»En la sessió de 6 d'abril de l'any 1918, de la Societat Pediàtrica Espanyola, haguda en la Facultat de Medicina de Barcelona, es presentà el cas de N., nena de tretze anys, natural d'una gran població de Mallorca, la qual, havent sortit d'una malaltia tifòdica, quedà amb lleugers trastorns cerebrals. Pera distreure-la en la seva convalescència, la portaren a una sessió de cine, en la qual una noia protagonista, vestida de blanc i coronada amb una corona de fullatge, se suicida ofegant-se en un estany. L'endemà, buscant la noia N., que no compareixia, la trobaren ofegada en una bassa d'aigua, vestida de blanc i amb una corona de fulles verdes, exactament com al cine.

»El comentari instintiu que aquests casos desperten, es una maledicció per al cine...

»Potser pensarà algú que aquells lleugers trastorns cerebrals foren com causa del desastre. No cal reduir-nos a aquest cas pera demostrar l'efecte diabòlic que causa el cine.

»En el mateix Hospital Clínic de Barcelona, es presentà un altre cas, el dia 2 de maig. Una nena X., de deu anys, i un nen, Z., d'onze anys, foren les víctimes de la maledicció del cine. Eren ambdós assidus concurrents al cine, i com a conseqüència natural, jugaven o feien els promesos com ho veien ordinàriament en les pel·lícules. Aquell dia, en veieren una en que una noia desprecia el seu promés i aquest se'n va a buscar un revólver, mata a la seva promesa i després se suicida. I talment com ho veieren aquells infants ho feren al viu. En sortint, per suggestió fatal del cine, la nena fa semblant paper al petit promés: aquest se'n va a casa seva i agafant un revólver de son pare, se'n va a la nena i li dispara, causant-li una ferida greu amb entrada i sortida en el terç superior del braç; i tot seguit el noi es dispara el revólver demunt ell mateix, ferint-se greument. Portats a l'Hospital Clínic tots dos, morí el noi al cap de pocs dies, salvant-se afortunadament la nena, que podrà guardar per tota sa vida un record tristíssim del cine maleït.

»Molts pares es creuen que els pocs anys dels seus fills son una barrera absoluta que els priva l'entrada del mal. Aixó es cosa absolutament equivocada. La precocitat dels infants es molt més gran de lo que molts se pensen. Les passions en l'infant es comencen a desenrotllar de molt petits, encara que sia d'una manera pera ells ben inconscient i irresponsable. El cine les fomenta d'una manera intensíssima.

»Un bon amic nostre, observà un dia com jugava la seva nena, de quatre anys només, d'una manera estranya. Tenia uns ninots de paper retallat, que posava damunt del llit. S'abraonava violentament damunt d'ells i després els anava a amagar entaforant-los en els testos del balcó. Preguntant-li son pare quin joc era aquell, li respongué que *feia cine*. Des d'aquell dia, ja fa anys, la nena no ha tornat a posar els peus en cap cine: i s'ha de fer constar en honor dels seus pares i pera exemple dels altres.

»Entre els majors d'edat els tribunals de justícia han pogut observar com la criminalitat ha augmentat amb les

diferents modalitats de crim ensenyades gràfica i suggestivament per el cine. Les películes son la lliçó i l'exemple que fan d'exhortació. Els fets responen exactament amb una fidelitat atterradora.

»Referent als infants, el fiscal del Suprem ha fet fixar l'atenció sobre la desmoralització desastrosa que pertocant al crim, el cine causa entre ells.

»De fet, doncs, el cine es una verdadera escola del crim, i els resultats pràctics ho demostren palesament.»

Es clar que no son freqüents els cassos de perversió i suggestió desmoralitzadora, iguals o semblants an els damunt esmentats; més amb un cas que passi n'hi ha de sobres.

No direm pas nosaltres que sigui certament un cas de pura suggestió cinematogràfica lo de referencia ocorregut en aquesta població; tampoc afirmarem sigui un acte de sola venjança i fruit d'una personal dolenteria: pot esser efecte d'abdues coses al plegat. Empró, sigui com sigui, encar que no negarém que'l cine pugui esser escola d'instrucció moral i esbarjo recreatiu, entenem que deu reprobarse i hauria de prohibirse severament per la llei tota exhibició de pel·lícules que, tot i essent agradoses i viuament suggestives, puguin causar a alguns espectadors els efectes físics i morals a que ens referim. I mentres aixó no's fassi, els pares son els primers encarregats responsables que deuen vigilar zelantment a sos fills per a posar remei an aixó de que tractem.

OMEGA.

LO FEIXUC DE LA MALIFETA

(RONDALLA ORIENTAL)

En el temps de la picor i en terres orientals, regnava un rei que's distingia per la rectitut de consciencia, pel seu bon gust en materies d'arts i perque li agradava viurer amb totes les comoditats possibles.

Esdevingué que anant a passar les temporades de calor en una de ses propietats de la vora de la ciutat, se fixá en lo bonic punt de vista que aquella tindria tirant a terra un edifici proper de lo propietat reial i que talment era un destorb per a satisfer los desitjos del Rei.

Pero aquest, com era de consciencia, volgué que abans se complís amb la llei. Per aixó un dels Ministres va anar a trobar l'amo de la finca, que aleshores n'era una viuda, per a obtindre son consentiment, condició imprescindible segons les lleis d'aquell reialme. Mes la viuda ne-

gá el permís, i per lo tant, no acceptá la corresponent indemnizació com també era de llei.

—Com voleu que tingui valor—respongué la pobra dona al enviat del Rei—per a vendrem aquesta finca, si es un recort del home meu, la única deixa que d'ell posseeix i que per res del mon me'n desfaria. L'home va heretar aquesta propietat dels seus pares, i ja fa algunes centurries que la familia la posseeix. Cap d'ells, malgrat a ses necessitats, ha volgut vendresela. Ja veieu, doncs, que si jo me la venia tots els passats del meu home no reposarien mai més tranquils dintre ses tombes.

—Pero es precis que vos la vengueu; el nostre Rei ho vol.

—Digau al nostre Rei i senyor—digué la viuda abaixant el cap en senyal de reverencia—que no hi ha cap llei que m'hi obligui.

—Bona dona—afegí el Ministre—oblideu que'l nostre Rei tot ho pot? Sa voluntat es llei, i una pobre viuda es molt poca cosa per a oposar-se a sa voluntat sobirana. Are tingueuho entés. Lo que no haveu fet de bon grat haureu de ferho per força, i a més a més que haventho de fer a la força no vos donarem ni una malla.

—I be—tartamutejá la viuda, sanglotant i amb les llàgrimes que li amaraven el rostre, redressantse tot lo que podia—i be, digau al senyor Rei que jo la finca no me la veng; que no hi ha cap llei que m'obligui a ferho; si la vol que me la prengui.

I aixís el Rei ho va fer. Després enviá l'arquitecte i una bona colla de mestres de cases per a començar l'enderrocament de la casa de la pobre viuda. Quan aquesta vegé al Rei i a tota aquella pila de gen que anaven a començar la tasca, agafá l'ase, li posá la sarria, hi col·locá quatre trastos, doná la má al seu baillet que feia el rampell, i plorant abandoná aquell lloc.

No havien pas caminat molt quan en una giragonsa, se toparen amb el Governador d'aquella provincia. Era un home que tenia fama de ser un sabi, d'una honradés a tota prova, aimant del seu Rei, com del poble que governava. De llunyanes terres compareixia gen per a consultarlo. Los concells eren molt desitjats i seguits per tothom. El mateix Rei li tenia un carinyo boig i feia molt cas de lo que aquell home li deia.

El Governador al veure aquella pobre dona plorant i mitg desesperantse, no pogué menys de condolirsen i atansantshi, li digué:

—¿I doncs, bona dona, qué teniu?

La viuda li explicá de pe a pa tot lo que li passava.

El Governador se remaná el casquet que portava al cap, s'arreglá i desarreglá la blanca bar-

ba, que be podem dir adornava aquell rostre pàlit, pero noble i expressiu, i desarrugant l'ample i magestuós front, acabá per dir a la viuda desconsolada:

—Veni amb mi, bona dona. Veiám si hi posarem algún pedaç.

I Governador, dona, baltet i ase s'encaminaren dret a la finca de la viuda. Caminaven pero sense dirse paraula. La viuda guiava la comitiva i de tant en tant tocava al animal, que apanyós s'entretenia menjantse les herbes de la margenada. El baltet, cama aquí, cama allà, no tenia prou ulls per a contemplar, com contemplava mitg sorprés i boca-badat les vestidures d'aquell sabi home, qui mastegantse'l bigoti, el cap cot, i tot distret, pareixia com que rumiés la mostra.

Arrivats que foren a la finca, el Rei i la seva comitiva quedaren tots sorpresos.

El Rei s'adelantá per a abraçar a son Governador; mes aquest, com si no s'en adonés, saludá respetuosament, s'agenollá i digué:

—Si vostre Magestat no hi te inconvenient, ompliria un sac de terra d'aquesta propietat.

—Cap—contestá el Rei, no sabentse acabar aquella súplica tan fora de comú.

El Governador tregué un sac molt gros d'una de les sarries, el feu badar al baltet, i agafant una pala que per allí hi havia, començá a omplir de terra el sac.

El Rei estava confós; la comitiva reial se'n reia, i fins els paletes, manobres i demés jornalers que s'en havien adonat, ho comentaven. Ningú se sabia explicar la sortida d'aquell home que tots tenien per tan sabi.

El Governador no feia cas de res. Paletada ve, paletada va, cop de terra al sac. Una vegada hagué lograt omplir-lo, va fer atansar al burro, i amb molts bons modos va demanar al Rei que li ajudés a posar el sac a dalt del ase. Va haver-hi fins murmuració entre'ls presents per tant atrevida demanda. Pero el rei, com si fos la cosa més natural, i al mateix temps per a donarli una prova de lo molt que l'estimava, s'ajupí i agafá el sac ple de terra. Rei i Governador peleïaren un ratet per a aixecar aquell sac, pero no pogueren.

—Pesa molt—digué el Rei, espolsantse la terra que li havia quedat a la mà, i esbufegant pel esforç a que no hi estava acostumat.

—Pesa molt—contestá el Governador—pesa molt diu vostra Magestat. Doncs haveu de saber—continuá, ja dret, amb aquella mirada d'il·luminat que a tothom dominava—haveu de saber que més pesa una injusticia feta pel Rei a un de sos súbdits. A n'aquesta pobre viuda n'hi haveu

fet una. No hi ha cap llei en nostres reialmes que vos autorisi a fer lo que haveu fet. Arreglantho aixís, ¿cóm volem que vostres súbdits siguin obedients a les lleis, si el seu Rei es el primer en trepitjarles? Ademés, senyor, vos ja sabeu que les injustícies que fem a la terra, les portarem sobre la consciencia durant l'altre vida que'ns espera. Are reflexioneu lo que en l'altre vida ha de ser vostra consciencia. Si aquest sac ple de la terra d'aquesta finca, ja vos mateix troveu que pesa tant, figureuvos lo que de vos será al compareixer devant del bon Deu amb lo pes de tota la terra de la propietat d'aquesta pobre viuda.

El Rei vacilá un moment, pero deixantse portar pel impuls generós de son cor i per la rectitut de sa consciencia, s'abraçá amb el Governador, i no pogué menys d'elogiar els concells d'aquest.

El Rei maná reconstruir la part de casa destruïda i retorná a la pobre viuda la finca que li perteneixia i que per un capritxo reial li havia sigut arreballada.

J. VIDAL Y JUMBERT.

NOTA SANITARIA

En la darrera quinzena s'ha intensificat d'una manera ben remarcable l'epidemia del xarampió, la qual ja va perdent en alguns cassos el primitiu caràcter de benignitat. No en tots els invadits pel xarampió, després del període inicial amb febre, tos, estornuts i llagrimaig, se presenta ja d'una manera franca i expontània l'erupció de màcules o taquetes, com picades de pussa, per tota la pell del cos. En aquets cassos, deuen saber les mares que no convé purgar sino suaument als malalts, a fi d'evitar que per la irritació que causa tot purgant no es derivi l'erupció als budells en lloc de sortir a la pell com es degut; que se'ls ha de sotmetre a una dieta absoluta mentres duri la febre alta; que se'ls deu tenir recollidets al llit en cambra sens corrents d'aire per a prevenir les complicacions del aparell respiratori, tan freqüents com importants en aquesta malaltia; i que no convé de cap de les maneres ofegar-los materialment entre flaçades, draps de llana, tapaboques, etc., en la errada opinió de que com més carregat d'abric més aviat i millor sortirà l'exantema. La observació ens ensenya que'l primer lloc on ixen les taquetes xarampionoses, es precisament a la ca-

ra, única regió del cos que està al descobert; i si aquesta classe de malalts deuen estar ben abrigats i fins suar, es sols per a estimular a la pell cridant envers ella l'esclat de l'erupció, ja que es son siti natural, més no es precis caure en les exageracions del excés de calor, que fadiga inútilment al atacat, augmentant-li la set, el defici o angoixa i la postració.

En alguna població dels vols encara s'hi han presentat casos de verola, malaltia que no pren per ara caràcters epidèmics. No es pot pas dir aixís del catarro de la canalla, que s'extén molt degut a la manca de precaucions d'aïllament dels atacats, els quals campen per tot arreu, escupint allà ont els hi ve bé, sense cap mena de mirament. Valdria la pena que'ls pares i persones ancarregades tinguessin un poc més de cuidat en benefici dels veïns.

Actualment l'epidemia gripal va respectant la treva o armistici indicat en l'anterior nota sanitària, servant-se no obstant en les mateixes posicions de principis d'any, amb l'amenaça de que a l'hora menys pensada torni a rompre'l foc com ja ha fet moltes vegades. ¡Ditxós el dia que podrem fer amb aquesta malvada infecció la pau definitiva!

Ultimament ha plogut, i aquestes benefactores plujes que tant de be han fet als nostres camps, han filtrat també l'atmosfera alleugerint-la de les impureses flotants al ensemps que refrescant un xic la temperatura, impropia de l'estació en que ens trobem a causa de la sequedat que hi havia. Aquestes mateixes oscil·lacions, preludi ja del temps estival, demostren que no convé pas desposseir-se per ara del abric interior, en previsió de noves baixes sobtades de temperatura.

H.

RAPIDA

Al unísono de las exigencias de la vida moderna, camina veloz y presuroso el anhelante deseo de progreso de las clases obreras.

Su único y constante afán estriba en ver colmada y satisfecha tan lógica y fundada aspiración.

La acción social, que se impone a pasos agigantados, será la que por ley natural de derecho y humanidad proporcionará a aquéllas todo cuanto necesitaren.

Para la lucha social a que han de agruparse

los obreros sociales, no precisan armas ni artefactos de destrucción, ruína y aniquilamiento.

Nada de odios, nada de malos quererres; todo ha de ser opuesto a tal sentir, a tan erróneo y contraproducente modo de idear.

Unidos en una sola y constante voluntad y firmeza para hacer ostensible por doquier «La Cruz», como trofeo e insignia de paz, redención y fraternidad, será lo bastante para alcanzar la victoria más honrosa y leal.

El afán de huelga revolucionaria, la revolución, mejor dicho, que es a lo que aspira todo aquel que se halla imbuído de pestilentes e insanas doctrinas comunistas, es lo que jamás y de ningún modo ha de desear el obrero sensato, y menos aún el netamente católico, cristiano, puramente social, sin investiduras hipócritas y falsas, las cuales pudieran acarrearle en no lejano día contrariedades y desengaños de resultado funesto.

SEVERIANO ALEZA.

AIGUA AVALL

Lo diumenge prop-passat me trobava de bon matí enfront l'Esglesia d'un poblet del Vallés. Les portes eren obertes de bat a bat, i una munió d'homens atrafagats els uns, i donant i rebent ordres els altres, entraven i sortien com abelles a un rusc.

¿Qué es tot aixó? me pregunto jo. Com que plovia, em fico dins de l'Esglesia i la meva curiositat fou molt més gran quan vegí a dintre tropa, molta tropa; músiques, moltes músiques; xarangues, moltes xarangues; guardies civils, carabiners, guardes-rurals, etc., etc.

M'atanso a un reconet d'altar i desd'allí ¡observo lo que'ls vaig a dir i que asseguro es rigorosament històric.

Un home entra amb un puro a la boca, llença una fumada, mira a dreta i esquerra i després pregunta a un company seu, que per cert li fa avinent lo del puro:

—¿On es *ell*?

Un altre, passa la porta, es treu la gorra, fica la mà a la pica de l'aigua beneïda, fa quatre signes enigmàtics, com aquell que's persigna, es torna a posar la gorra i atravessa tota la nau central de cap a cap, amb la major naturalitat del món.

Un tercer es fica a dins amb lo paraigues obert i s'en va de dret cap a una porta de prop

l'altar major, que després me digueren que era la de la sagristia, i una volta allí, com lo paraiques obert no li entrava per lo marc del portal, lo tanca i es fica a dins.

Devant d'aquelles *novetats* per a mí tant originals, faig via cap a fora. Al esser al carrer topo amb dugues noies, més xamoses que un roser florit, que mantenien el següent diàlec.

—¿Qué no l'has vist? Es molt guapo. ¡Quin goig que fa vestit amb aquell trajo! De bona gana faria canvis amb el meu promés.

—¡Ah, calla per Deu! El cor se me n'hi va; no hi puc fer més.

—¿Quánts anys te?

—Diuen vintisis.

—¡¡Ay!!

Per a saber l'entrenat de tot aixó, pregunto a una velleta que sortia de missa la causa d'aquelles costums tan estrambotiques a dintre una Esglesia, al ensemps que la causa també de tot aquell rebombori d'anants i vinents.

La bona velleta, amb un sonriurer d'ingenuitat encantadora, em contesta:—Vosté es foraster, oi? Prou que's coneix. Lo que vosté ha vist, que podriem dirne irreverencies dintre l'Esglesia, es sencillament una falta de costum. ¡Pobrissons! Jo els playo de debó, creguim. No'n saben pas res ells d'aquestes coses. Si fins al esser dins d'una Esglesia, els entrevancan los junts del enrajolat. I en quan a l'última pregunta, li diré que la causa de tot aixó que ha vist es...

—Amable llegidor, un altre día t'explicaré lo que'm va dir la velleta, doncs aquest escrit es fa llarc i m'esperen les quartilles a l'impremta.

PICAROL.

ESPECTÁCULOS

CASINO DE GRANOLLERS.—TEATRO

El próximo pasado domingo por la noche tuvo lugar en esta Sociedad, después de la representación de un bonito juguete, el estreno de la comedia en tres actos *Sorpresas del divorcio*, original de D. Ceferino Palencia y ejecutada por la compañía Torres-Castillo.

Confesamos que el título de la obra nos tenía algo inquietos, mas visto su argumento, lo conceptuamos de buena ley.

La obra está bien hilvanada y sus personajes se mueven con regular holgura.

Algunas de las escenas están concebidas con dominio y conocimiento del teatro, facultades que carecen muchas de las obras cómicas.

El gracejo del vocablo es castizo y de buena factura, sin frases de doble sentido y dudoso gusto, cualidad que la hace más apreciable.

La acción se desarrolla en Francia y la trama gira toda al rededor de una suegra que, como vulgarmente se dice, se las trae, con más bravura, que un toro de Miura.

A ser yo soltero me pasaban las ganas de cazarle, ante el temor de dar con un ejemplar tan raro como ese bicho de suegra.

Los actores algo inseguros en el primer acto, tomando consistencia y unidad en el segundo y tercero, alcanzaron formar, no obstante, un conjunto de primer orden.

Al terminar los actos la cortina fué levantada a instancia de los aplausos de la sala.

El público salió complacido del espectáculo.

La concurrencia no muy numerosa, pero selecta.

P.

CRONICA

LOCALES

El próximo domingo, día 2 de Mayo, se celebrará en la Iglesia de Montserrat de esta villa la fiesta de la Patrona de Cataluña y Titular de la Iglesia de los P. P. Franciscanos Conventuales.

El oficio, a las 10, lo cantarán las Hijas de María de la Parroquia y predicará el Cura-Párroco de La Ametilla D. Luis Paradell.

Un hecho altamente vergonzoso y que puede calificarse de salvaje, ocurrió días pasados en esta villa. Por no incurrir en contradicción omitimos entrar en detalles respecto las causas que motivaran el hecho; sólo, a título de información, damos cuenta de la versión propalada durante estos últimos días.

Jugando estaban en el campo del Centro Deportivo algunos niños; y unos intrusos grandullones con instintos de fiera por haberlos increpado uno de aquellos por su impropio proceder dentro el expresado recinto lo maltrataron, y como no se dieran aún por satisfechos arrebataron del grupo al infeliz niño y lo condujeron a un departamento del propio campo donde, con un punzante, hicieronle un verdadero tatuaje en

diferentes partes del cuerpo que produjeron al infortunado niño heridas, las cuales de momento fueron calificadas de pronóstico reservado.

Es de notar que según versión pública, los salvajes de referencia marcaran en el cuerpo del niño exactamente las mismas señales misteriosas y raras, vistas y representadas muy recientemente en una película de cine.

Habiéndonos informado del estado actual del desgraciado niño, sabemos que es algo grave. Ignoramos si se ha dado ya con los autores de tan infueta salvajada.

La función teatral en el «Centro Católico» que anunciábamos en el número anterior y que había de celebrarse hoy domingo, día 25, por motivos perentorios ha sido aplazada hasta el día 2 de Mayo.

Durante la última semana la Sucursal en esta Villa de la Caja de Pensiones para la Vejez y de Ahorros ha recibido por imposiciones la cantidad de ptas. 41381'28 y ha pagado por reintegros, ptas. 37000'87, habiendo abierto 13 libretas y cuentas de ahorro nuevas.

No obstante presentarse lluvioso el día del domingo último revirtió extraordinaria solemnidad el acto de llevar el Santo Viático a los enfermos i impedidos de la villa. Sin pecar de exagerados, podemos afirmar que fueron en número de más de doscientos los que concurrieron a la procesión. Confiado el pendón al Ilmo. Sr. D. José Umbert y Rosás, acompañábanle en calidad de cordónistas D. Manuel Rius, marqués de Olérdola y D. Francisco Torras, diputado provincial. Iba detrás del pendón la Banda del Batallón Alfonso XII. El Santísimo fué llevado bajo páblio por el Sr. Cura Párroco Arcipreste Dr. Clotet; cerrando la procesión las Autoridades militar, civil y judicial y un piquete del Batallón de Estella con las bandas de cornetas y música. También concurrió la orquesta de la localidad «La Moderna».

COMARCALES

LA GARRIGA

De des una bona temporada qu'es nota molta activitat entre el jovent d'aquest poble que forma el Patronat Parroquial. Mercés a la iniciativa i al gran zel del nostre estimadíssim Sr. Rector han pogut trovar els joves una segona casa pairal ont amb tota l'expansió i energia pro-

pies de la edat, poden estimular i fomentar l'esprit de moralitat, d'espontani divertiment, de sana cultura i d'útil economia.

Oportunament darém compte als lectors de la REVISTA VALLESANA de la constitució i desentrotllament del nostre Patronat. Per avui ens contentarem en posar-los al corrent del acte que la secció dramática del mateix realitzá el prop passat diumenge, dia 19.

Com s'havia anunciat en artístics programes, en el teatre del Patronat la secció dramática va representar l'importantíssim drama titulat *Com les ólives*, d'en Pere Boquet de Requesens. Malgrat el temps de pluja que dificultava l'accés a la funció, el local s'omplí de gom a gom, notant-shi l'assistencia de moltes families distingides. Entre elles recordem a les families Dachs, Blancafort, Vilarrubio, Iglesias, Corrons, Masó, Plandiure, Morera, Tenas, Pons, etc., etc. I si en la concurrència l'èxit fou complert, no ho fou menys en la representació, mereixent molts elogis i aplausos tots els joves qu'intervingueren en el drama. Aquestos joves foren: Ruaix, Espinasa, Parera, Aspa, Santacreu, Iglesias, Oliver, Mas, Román, Pous i Figueras a quins ens complaiem donar la més íntima i coral felicitació desde les columnes d'aquesta REVISTA.

— Segons ens asseguren persones ben informades prompte será un fet la pública presentació del novell «Orfeo Garriguense». La Garriga l'espera amb veritable interés per a apreciar degudament l'importancia que representa l'esmentada entitat musical que posa molt amunt el nivell de la nostra cultura artística, moral i patriótica. Encar que pensem ocupar-nos del «Orfeo Garriguense» en un dels próxims números, no obstant no podém menys d'endressar la més entussiasta enhorabona a tots els orfeonistes i singularment al seu simpátic e intel·ligent Mestre D. Josep Aymerich.

— El nostre estimadíssim amic i respectable sacerdot Reverent Josep Doménech, ha sigut nombrat Tinent de la Tenencia de Vallcarca, situada en la demarcació de la parroquia de Sant Josep, de Gracia. Si be sentim molt veure-ns en endevant privats de la presencia d'aquest bon sacerdot que tantes simpaties s'ha captat en aquest poble, no per aixó volem escatimar-li la nostra felicitació més complerta. Per a substituir-lo ve Mossèn Antón Fábregas, que estava de vicari a Mataró.

— El próxim diumenge, dia 25, se celebrarà en la nostra Iglesia parroquial, la festa de la Sagrada Familia.

J. C. D.

FIGARÓ

Festejando el éxito de las *caramelles*, el domingo pasado, el Coro Parroquial de Figaró, que había cantado en las funciones de Semana Santa y Pascua, con sus dos secciones de hombres y niños, estuvo de excursión en el «Mas Banco» de Aiguafreda, acompañados de su director el Rdo Sr. Ecónomo D. Magin Vidal Pbro, y de las autoridades, reinando entre los cuarenta asistentes al ágape, sana alegría, e improvisándose en el bosque un verdadero concierto, con motivo de hallarse en aquel pintoresco pasaje, el coro de Centellas, que cantó tambien algunas de sus composiciones, como justa correspondencia y cristiana fraternidad.

BANCO DE GRANOLLERS

Capital: 2 MILLONES DE PESETAS

DIRECCIÓN TELEGRÁFICA: BANCO

Cuentas corrientes en moneda nacional y extranjera.—Descuento, cobro y negociación de letras sobre todas las plazas de España y del extranjero.—Préstamos sobre valores.—Aperturas de cuentas de crédito con garantía de valores de cotización corriente.—Compra-venta en las Bolsas de España de toda clase de fondos públicos y valores industriales.—Negociación, cobro y descuento de cupones y títulos amortizados,—Admisión de depósito en valores.—Cambio de monedas.

EL BANCO DA TODA CLASE DE FACILIDADES PARA LA COMPRA-VENTA DE MERCANCIAS

J. A. Clavé, 34 ☼ GRANOLLERS ☼ Teléfono 50

Abonos químicos

Importación de primeras materias. Superfosfatos minerales, amoníacos. Nitratos de sosa y sales potásicas.

FABRICACION ESPECIAL DE MATERIAS ORGÁNICAS EN CANOVELLAS

GUANO

Marca de

fábrica

VALLESA

COMPRA Y VENTA DE CEREALES Y HARINAS

AGUAS PARA ARRENDAR

LUIS SERRA Y GUARDIA

DESPACHO CENTRAL: Ricoma, 79 y 81. — SUCURSAL: Las Franquesas, Teléfono 145, — GRANOLLERS

GRAN FONDA "EL UNIVERSO"

DE

CARLOS PUIGRODON

Comidas a todas horas. — Gran salón café y espléndidas habitaciones.
LIMPIEZA Y ECONOMIA

Calle Prat de la Riba, 9 y 11. — Teléfono 31. — GRANOLLERS

SABÓ

BARANGÉ

BARCELONA - GRANOLLERS - GIRONA

CUCALA Y SALA, S. A.

ALGARROBAS - CEREALES - SALVADOS

CASA EN BARCELONA: Sicilia, 92.—Teléfono 1062 S. P.

SUCURSALES; Granollers, Prim, 81.—Castellón, Paseo Ribalta,

EL SEGURO DE LA SALUD
LO CONSTITUYEN SIN DISPUTA LAS

**PILDORAS
POPE**

CONTRA

**ANEMIA · CLOROSIS
NEURASTENIA
PRETUBERCULOSIS
INAPETENCIA
Y EN LA CONVALESCENCIA**

NINGUN OTRO REMEDIO IGUALA SU EFICACIA
CERTIFICANLO MÉDICOS Y ENFERMOS

De venta en las principales farmacias
CONCESIONARIO: JOSÉ M. TORRES BARCELONA

FRANCISCO CUCURELLA
IMPRESOR

Calle Corró, 9 — Teléfono 128
GRANOLLERS

Francisco J. de Benavent

MÉDICO HOMEÓPATA

.....

CONSULTA DE 10 A 1

.....

Montserrat, 24. -- Caldas de Montbuy